

հիացում ու կորով է ամբողջ. ո՛հ, սա տողը չի հեռանար բնաւ մտքէս, կ'արտասանեմ զայն, երբ նոնենի մը տեսնեմ, մանաւանդ իր ջովինարներովը (այսինքն իր կրակի գոյն ծաղիկներով) զարդարուած.

Բո՛ց նրոնենիս, որպէս խոնարհ տանձենեակ...

Ինծի կ'թուի թէ Սեթեանի գրականութեան մէջ ինչ որ կայ գերազանց, գերազա՛նց, քան իր զարմանահրաշ հայերէնը, գերազա՛նց, քան իր երփնավառ երեւակայութիւնն, իր զգացումներն են, իր սիրտն է այն. անպատում ազնուութեանք բարախուն սիրտ, որուն տրոփներուն թնդիւնը պիտի չմարի մեր գրականութեան ու քաղաքակրթութեան մէջ... Գուցէ բանաստեղծը տառապի այսօր խորհելով թէ չէ՛ կրցած լիովին արտայայտել իր սիրտը իր գործերուն մէջ. այնքան լաւ գիտեմ թէ արտայայտուածը շատ աւելի նուազ գեղեցիկ է դեռ. շատ աւելի նուազ թանկագին է միշտ քան ինչ որ չէ՛ արտայայտուած: Շատերուս համար, որ աւա՛ղ, անժառանգ ենք այդքան ազնուութենէ, իր երկն ուղղակի թէ անուղղակի այդ սիրտն է որ կը պատմէ: Իր երկն ուրիշ բան չէ, բայց եթէ արբեցուցիչ կարօտներուն բարձրագոյնները՝ ամէնէն շքեղ լեզուներուն սիրելագոյնին մէջ. եղբայրութեան ու սիրոյ երգ մը հայերէնի տօնի՛ մը մէջ. գոգցես ծիրանի դողդոջուն նեկտա՛ր գոր ոսկեհուն գոհարայեղ բիւրեղով Յովի. Սեթեան կը մատռուակէ իր ազգին, անոր դարերով տառապած սիրտը անմահութեան յոյսով զօրացնելու համար: